UZAKLIKLAR İÇİN

Susar. Bir Venüs heykelinin dizindeki çatlaktır susması.
Bir Lenin rozeti, susmanın yakasında,
Trabzon'da, Rus pazarında, yaşlı bir kadından
alınmış bir gece vakti. Fotoğraftaki annesinin
yakışsın diye omuzlarının arkasına, dağlar yaratır
duruşundan, henüz haritacıların keşfedemediği.

–Ben kimi sevmişsem, uzaklarda… uzaklarda…

Susar. Mavi bir düşü parlatır, uykunuzdan fırlayan
bir bıçaktır susması.
Bir şarap şişesinden göğe karışan, kurumuş sözcüklerin
tozlu bakışlarından.
Yeni Karamürsel'in önünde, bir çocuğun üşüyen ellerinden
alınmış yağmurlu bir akşamüzeri, sokaklarından yürümek
yakışsın diye yarına, bir pikap iğnesiyle dokunur
kalbinin surlarına, kompozitörlerin henüz besteleyemediği.

–Ben neye uzanmışsam, uzaklarda… uzaklarda…

Susar. Yeni söndürülmüş bir izmaritten süzülen
dumandır susması.
Adı: Katlanmış bir kâğıt mendil.
Soyadı: Eskimiş bir adres defteri.

Mahlası: Yırtılmış bir güneş lekesi.

Adresi: Neresi?.. Neresi?..

Ulaşamaz hiçbir mektup.

–Ben neye dokunmuşsam, yanılsama… yanılsama…

İyi ki sen varsın, dalların var, yaprakların var,

yalnızlık ağacı, yalnızlık ağacı…

Sevmişsem… Sevmişsem…

Uzanmışsam… Uzanmışsam…

Adanmışsam…

Uzak

la

r

a